

Is „Hollands” thuis 'n stoot in 't voorn?

Wet

1.3. 1985

DOOR
JOHAN POPPEN

GRONINGEN - Voordat Siemon Reker zich „full-time” aan de streektaal ging wijden, was hij op dat terrein al in deeltijdse betrekking met onderzoek bezig. Hij had de onderwijsgevenden in de provincie al laten weten, dat hij een verkenning van „Nederlands, Gronings en de basischool” in druk zou laten verspreiden.

Het betrof bezigheden van 9 december tot en met 31 juli 1983 goeddeels verricht aan de Eltjo Ruggeschool in Groningen. Daar deed zich de meest geschikte mogelijkheid voor te fungeren als begeleider van kinderen uit een laag bedeed milieu, die een duidelijk als Gronings te kenmerken dialect als moedertaal hadden meege-

kregen. Welke suggesties zouden er ontwikkeld kunnen worden voor de onderwijspraktijk, zowel ten behoeve van de kinderen als van de leerkrachten?

Ze staan uitgewerkt in een ruim 40 bladzijden tellend cahier, dat aan de scholen voor lager onderwijs in de provincie is toegezonden. Wat kunnen ouders denken: „Bij ons thuis praten we niet Gronegers meer maar Hollands, dan hebm ons kinder een flinke stoot in tvoorn op school”. De praktijk is, dat het kind de ene noch de andere variant spreekt, zij het, dat het in de meeste gevallen dichter bij het dialect zit. Door het probleem te willen oplossen, kunnen de ouders het vergroten. Vandaar de stelling, dat de scholen iets moeten doen aan de problemen.

Reker stelt dat er vooral in de houding van de onderwijskrachten iets meer zou moeten veran-

STREEKTAAL OP DE BASISCHOOL: REKERS CAHIER

deren. Bij het zgn. Kerkrade-project, een onderzoek in Limburg verricht, bleek, dat per 100 lesminuten nog geen drie keer dialect werd gebezigd. Er zouden applicatiecursussen moeten worden opgezet, over een periode van zeker twee jaar.

Het dialectsprekende kind zal zijn thuistaal moeten leren lezen en schrijven. Een kind, dat in ABN-milieu is opgegroeid, zal de streektaal moeten leren verstaan en dus waardeeren. Dat betekent: onderwijs krijgen in luisteren en lezen in het dialect van de streek.

De streektaalfunctionaris laat bovendien weten niet stil te zullen zitten: over een aantal weken wil hij nog iets van zich laten merken. „Dit verhaal is afgelopen” luidt de laatste regel, maar er staat een vraagteken achter. Niet afgelopen dus. We hadden van Siemon Reker niet anders verwacht...